

Publicerad 2012-08-13 21:55 av pang

magtrådar

Hon är blå som natten nu. Tråden i klänningen som lindar henne. Stryper åt forsarna längs nervtrådarna. Och åh.

Det vilda fröet växer inuti henne, det har hon sagt till mig. Hon vill läka världen gul.

Hennes illamående frasar i trappen, stegrar sig under naveln. Hon vill komma in och åt det äckliga, det var min säd som penetrerade ägget, det är vårt

gemensamma barn

som växer där, i hennes nedre dundrande mage.

Vi tar stegen mot havet, maneterna simmar med sina trådar nära land. Hon drar upp klänningen till trosorna, går i med sina vader som blänker vita. Jag går inte efter.

Det var flera dagar sedan, hon sa inget, bara pekade, smekte sedan magen, redan ömt. Jag drog min slutsats, jag nickade. Jag blev alldeles vrålröd inombords.

Nu är det så. Som det är. Vi kramades sedan, jag bet mig i handen.

Hennes hår nuddar inte botten. Hon är ett vattendjur. Jag får lust att hålla hennes våta händer, men jag vågar inte, tänk om jag trycker ned hennes huvud under ytan, tänk om jag inte vill det här egentligen. Vem har frågat mig, vad har jag för roll i det här.

Nu sitter hon med benen uppdagna, hon blir sandig överallt. Hennes ögon är inte lugna som förr, nej, hennes ögon är som maneterna; Simmiga, rastlösa, klumpiga. Jag förmår inte tala med henne nu fast hon ser på mig med ett bröst som vädjar.

Mina tår kramar sanden och hela ryggen luktar bränt.

Hennes kindben sticker hål på alla försök. Jag sätter mig bredvid henne. Ser på fåglarna i höjd med vattenytan, jagar fisk, vädrar sina tunga fjädrar.

Jag är rädd att säga något som hon inte kan bära tillbaka till huset. Vi ska somna tillsammans.

Föreställer mig hur hennes mage blir större för varje månad, hur det som är där inne tar en alltmer tydlig form, blir mer och mer likt henne och mig.

Varför?

Hon låtsas inte höra men jag vet att hon förstår innebörden. Hennes ansikte är solrött och då vet jag att hennes tålmod sinar som sand mellan fingrar. Hon vänder sakta ansiktet mot mig, drar in kvalmig luft genom näsborrarna.

Vill du inte? Säger hon.

Har jag något val?

Ja, det är klart du har.

Men jag vill, det är bara det att

Vad då?

Det är bara så nytt

Hon nickar, sväljer en hel gråtattack. Vi är sköldar inför varann. Därför att det måste vara så. Därför att livet blir så svårt annars.

Vi går tillbaka upp mot huset. Stämningen är utan ljud. Hon vill, kanske mer än något annat. Jag trodde att jag ville, men nu kom beskedet som en fet och levande påfågel ståendes mitt på middagsbordet. Jag känner mig inte längre hungrig.